

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7715203252
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7715203252.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu U. W., A.. XX.X.XXXX, W. Q. F. A. D. Č.. XX, zastúpeného JUDr. Ondrejom Lučivjanským, advokátom, so sídlom v Košiciach, Murgašova 3, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o zaplatenie 2.061,03 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 5C/93/2015-234 zo dňa 18.11.2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/93/2015-241 zo dňa 19.11.2019, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce ako súd prvej inštancie rozsudkom uvedeným v záhlaví v spojení s opravným uznesením zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 1.529,23 € spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 22.6.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi proti žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 48%, o výške ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa tento pôvodne domáhal zaplatenia spolu sumy 2.297,91 € s príslušenstvom titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Svoj návrh pritom odôvodnil tým, že bol trestne stíhaný za pokračujúci trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, účinného do 31.12.2005 a trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Trestného zákona, účinného do 31.12.2005. Na základe uznesenia o vznesení obvinenia vydaného Ministerstvom vnútra SR č.k. ÚIS PZ-Košice, ČTS:ÚIS-86/KOK-2005 zo dňa 14.12.2005 sa začalo trestné stíhanie voči žalobcovi a následne po ukončení vyšetrovania a po podaní obžaloby bola vec prejednaná pred Okresným súdom Michalovce v konaní 8T/140/2010. Žalobca nedal žiadnu príčinu na vznesenie obvinenia a ihneď po jeho vydaní v prípravnom konaní využil všetky opravné prostriedky, v ktorých poukazoval na nedôvodnosť trestného stíhania voči svojej osobe, jeho sťažnosti však boli zamietnuté. Okresný súd Michalovce rozsudkom zo dňa 8.11.2010 napokon žalobcu spod obžaloby oslobodil a Krajský súd v Košiciach uznesením 6To/13/2012 zo dňa 28.4.2011 zamietol odvolanie Vojenského obvodného prokurátora proti rozsudku, teda bolo právoplatne rozhodnuté o oslobodení žalobcu, nakoľko skutok nie je trestným činom. Žalobca oprel svoj nárok o ustanovenie § 3 ods. 1, § 4, § 15 ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

3. Pôvodne bola žaloba podaná proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR, neskôr svoju žalobu žalobca rozšíril aj proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra SR. Súd prvej inštancie predmetný spor už meritórne rozhodol v poradí prvým rozsudkom zo dňa 15.2.2016 č.k. 5C/93/2015-61 tak, že zaviazal Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom vnútra SR zaplatiť žalobcovi sumu 1.722,84 € s príslušenstvom, ako aj trovy konania a v prevyšujúcej časti jeho nárok zamietol. Vo veci bolo meritórne rozhodnuté už po tom, čo z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby súd prvej inštancie uznesením č.k. 5C/112/2012-247 zo dňa 13.2015 konanie v časti o zaplatenie 236,88 € s príslušenstvom zastavil a zvyšnú časť nároku v sume 2.061,03 € vylúčil na samostatné konanie, teda konanie sa pôvodne viedlo pod sp.zn. 5C/112/2012, následne bol nárok zapísaný pod novú spisovú značku a to 5C/93/2015.

4. Pôvodne žalovaná Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR podala voči rozsudku odvolanie a Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 2 Co/297/2016 zo dňa 28.6.2017 uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, aby sa súd zaoberal otázkou pasívnej legitímácie v tomto spore a upravil žalobcu na správne označenie ústredného orgánu štátu, ktorý v tomto spore za Slovenskú republiku koná a ním je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Ďalej uložil súdu zaoberať sa aj výškou škody, ako aj preukázaním, že skutočne k tejto škode došlo.

5. Po vrátení veci súd prvej inštancie v zmysle pokynov odvolacieho súdu vyzval žalobcu na riadne označovanie žalovaného, ktorý to aj vykonal a doplnil dokazovanie ohľadne oprávnenosti a výšky nároku žalobcu.

6. Žalovaná Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky žiadala žalobu zamietnuť, pretože podľa nej žalobca nepreukázal doposiaľ existenciu nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej moci v zmysle ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko nebol preukázaný žiaden nesprávny postup prokuratúry Slovenskej republiky v konaní Okresného súdu Michalovce sp.zn. 8T/140/2010. Nie sú teda splnené podmienky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a zdôraznila, že pre osvedčenie nároku musia byť splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a to tak, že musí byť jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, rozhodnutie orgánu verejnej moci musí pre nezákonnosť byť zrušené príslušným orgánom a tiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody, ako aj príčinná súvislosť. Žalovaná pritom nepopierala, že napokon bol v trestnom konaní žalobca úspešný a spod obžaloby oslobodený, avšak v rámci konania nedošlo k zrušeniu žiadneho rozhodnutia pre jeho nezákonnosť či už v prípravnom konaní, alebo v konaní pred súdom. Poukázala pritom na skutočnosť, že aj z judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že k záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý však musí byť konkrétne zistenými skutočnosťami, dostatočne odôvodnený, nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj podania obžaloby, boli tieto zákonom stanovené podmienky pre trestné stíhanie žalobcu splnené.

7. Žalobca podaním zo dňa 2.5.2019 špecifikoval svoj nárok s tým, že náhrada škody pozostáva z výdavkov, ktoré mal na zastúpenie advokátom v trestnom konaní. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a zo spisu 8T 140/2010 Okresného súdu Michalovce zistil, že v trestnom konaní žalobcu zastupoval advokát JUDr. Lučivjanský a v tomto konaní zastupoval iba jeho a nikoho ďalšieho z obžalovaných. Skutočné úhrady, ako aj náklady na obhajobu mal súd preukázané faktúrami, ako aj výpismi z účtov. Zistil, že faktúru č. 20080306 zo dňa 19.3.2008 na sumu 30.000,-Sk zaplatil sám žalobca na podnikateľský účet advokáta a faktúru č. 20051205 zo dňa 20.12.2005 na sumu 50.000,-Sk zaplatila advokátovi prevodom z účtu sestra žalobcu G.. L. L..

8. Po právnom posúdení veci súdom prvej inštancie podľa ust. § 1, § 2, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f/, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení súd posúdil nárok žalobcu a vo veci rozhodol. Uzavrel, že náhrada škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej zodpovednosti sa nemôže zbaviť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom z verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody pritom zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody, alebo vykonané zadržanie a v konaní,

v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

9. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, že štát zodpovedá za to, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Citovaný zákon síce vyslovene neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, rovnaký význam však ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo konečné oslobodenie spod obžaloby.

10. Čo sa týka výšky škody súd prvej inštancie zisťoval zo spisu 8T/140/2010 Okresného súdu Michalovce všetky úkony a účasť zástupcu žalobcu JUDr. Lučivjanského na úkonoch a neuznal jeho nárok za úkony v celkovej výške 531,70 €. Súd síce nevytlúčil, že obhajca sa týchto úkonov podľa jeho vlastných poznámok aj zúčastnil, avšak v trestnom spise jeho účasť na týchto procesných úkonoch preukázaná nebola a žalobca neprodukoval iný dôkaz, ktorým by účasť obhajcu na týchto úkonoch preukázal. Súd prvej inštancie preto zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.529,23 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

11. V zmysle ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 vl. nar. SR č. 87/1995 Z.z. v platnom znení priznal žalobcovi aj zákonné úroky z omeškania od 22.6.2012 do zaplatenia.

12. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a podľa pomeru úspechu a neúspechu sporových strán v spore zaviazal žalovanú na úhradu trov konania žalobcovi v celkovej výške 48,40 %. O výške týchto trov v zmysle § 262 ods. 2 CSP bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

13. V zákonnej lehote proti zaväzujúcemu výroku rozsudku a výroku o trovách konania podala odvolanie žalovaná z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Podľa žalovanej žalobca v priebehu sporu nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Nepoukázal ani na žiaden nesprávny úradný postup Prokuratúry Slovenskej republiky, ktorý by bol konštatovaný na to oprávneným orgánom, respektíve na nezákonný zásah orgánov prokuratúry do práv právom chránených záujmov fyzickej a právnickej osoby. Súd ako nezákonné rozhodnutie označil uznesenie Ministerstva vnútra SR UIS PZ Košice sp. zn. UIS-86/KOK-2005 zo dňa 14.12. 2005. V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí, nie je súd v konaní o náhradu škody titulom zodpovednosti štátu oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní a podmienka nezákonnosti rozhodnutia je splnená len vtedy, ak bolo právoplatné rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Poukázal na judikatúru ústavného súdu aj Najvyššieho Slovenskej republiky, ktoré dospeli k záveru, že orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním v rámci trestného konania nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osobe a teda fyzickej osobe následne ani nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnosti. Súd prvej inštancie si len osvojil dôvody uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. k. 4MCdo/15/2009 s tým, že oslobodenie spod obžaloby znamená automaticky nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia). Podľa tohto výkladu však hneď na začiatku trestného stíhania by muselo byť isté, že osoba, voči ktorej sa trestné stíhanie vedie, bude právoplatne za trestný čin aj odsúdená, čo je absurdné vzhľadom na to, že o vine, či nevine rozhoduje len súd a to na základe vykonaného dokazovania, ktoré v kontradiktórnom procese prebieha pred ním a nie v prípravnom konaní. Časť judikatúry najvyššieho súdu však vyriešila túto otázku aj inak, t. j. že nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatne odsudzujúci rozsudok pokladať za nezákonné rozhodnutie. Názor že oslobodenie spod obžaloby nemá automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia prezentoval tiež aj Ústavný súd Slovenskej republiky (nález II.ÚS/163/2013). To znamená že skutočnosť, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie sa musí posudzovať so zreteľom na konkrétny prípad a nemožno priamo prejudiciovať nezákonnosť každého rozhodnutia v prípadoch vedeného trestného konania, ktoré bolo skončené inak ako odsudzujúcim rozsudkom. V danej veci žalobca nepoukázal v žalobe a súd nekonštatoval nezákonné rozhodnutie, respektíve nesprávny úradný postup

prokuratúry inak ako odkazom na výsledok trestného konania, t. j. oslobodenie spod obžaloby a teda nebol preukázaný právny titul svedčiaci pre odškodnenie žalobcu. V prípade však, že by si odvolací súd neosvojil argumentáciu žalovanej v tomto smere, poukázala žalovaná aj na priznanú výšku škody žalobcovi napadnutým rozhodnutím. Poukázala na to, že žalobca predložil prehľad úkonov a to dve faktúry a súčasne predložil výpisy z podnikateľského účtu svojho právneho zástupcu. Z relevantných ustanovení zák. č. 514/2004 Z.z. je zrejmé, že náhrada škody zahŕňa účelne vynaložené trovy a účelne vynaložené hotové výdavky, ktoré žalobcovi vznikli. Pokiaľ ide o platbu 50.000,- Sk v súvislosti s touto je vo výpise z účtu uvedené meno G.. L. L.. Keďže túto sumu uhradila tretia osoba, čo vyplýva aj z čestného prehlásenia a neuhradil ju žalobca, nemožno konštatovať, že mu vznikla škody a pokiaľ ide o platbu v sume 30.000,- Sk aj túto možno identifikovať iba sumou a tiež nie je zrejmé, či išlo o úhradu uvedenej faktúry a že ju uhradil práve žalobca. Jeho čestné vyhlásenie zo dňa 19.6.2019 je v rozpore s vyhlásením G.. L., keďže tam vyhlásil, že uhradil aj sumu 50.000,- Sk. Zároveň žalovaná poukázala na to, že po prepočte uvedenej sumy na eurá koeficientom 30,126 predstavuje táto suma 1.659 eur, čo je suma nižšia ako priznaná, takže žalobcovi žiadna škoda nevznikla, preto žalobcovi ani nepatria priznané trovy konania súdom prvej inštancie. Odvolateľka navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, prípadne ako nezákonne, aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Zo strany žalobcu vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal napadnuté výroky rozsudku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 17. 12. 2020, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

16. Žalovaná podala odvolanie aj proti výroku rozsudku, ktorým bola zaviazaná na plnenie a proti výroku o trovách konania. Výrok, ktorým bola v prevyšujúcej časti žaloba zamietnutá odvolaním napadnutý nebol a preto nebol predmetom prieskumu odvolacím súdom. Žalovaná použila odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, ktorý je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

17. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod nie je naplnený. Zaväzujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplývali a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Odvolací súd je názoru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je riadne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolacie námietky odvolateľky boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, avšak až po nariadenom pojednávaní.

18. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neupravuje inak.

19. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

20. Podľa § 384 ods. 1,2,3 CSP ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje

sám. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 a aj bez návrhu môže odvolací súd vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky.

21. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

22. Povinnosť odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie je obligatórna v prípade, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

23. Pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia odvolací súd zistil, že nie sú splnené podmienky na rozhodnutie bez pojednávania, pretože je potrebné zopakovať a doplniť dokazovanie, čo môže súd urobiť len na pojednávaní. Na deň 17.12.2020 teda súd nariadil pojednávanie a zopakoval dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a na odvolaní žalovanej.

24. V súvislosti s námietkami žalovanej v odvolaní ohľadne neexistencie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2005 Z.z. sa odvolací súd plne stotožnil s odôvodnením rozsudku súdom prvej inštancie, keď tento považoval oslobodzujúci rozsudok v trestnom konaní za naplnenie predpokladov na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, keďže oslobodzujúci rozsudok má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesené obvinenia pre nezákonnosť. S týmto odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd.

25. Vzhľadom na námietky žalovaného ohľadne výšky škody však bolo potrebné zopakovať dokazovanie listinnými dôkazmi, a to faktúrami č. 200051205 na sumu 50.000,- Sk a faktúrou č. 20080306 na sumu 30.000,- Sk, ktorými advokát JUDr. Ondrej Lučivjanský fakturoval za úkony právnej služby žalobcovi v trestnom konaní. Taktiež zopakoval dokazovanie výpisom z podnikateľského účtu JUDr. Ondreja Lučivjanského s tým, že zistil, že faktúru na sumu 50.000,- Sk uhradila Ing. Ľ. L. prevodom zo svojho účtu a faktúru na sumu 30.000,- Sk uhradil sám žalobca zo svojho podnikateľského účtu dňa 25.3.2008. G.. Ľ. L. uhradila uvedenú sumu 20.12.2005. Súd zopakoval dokazovanie aj prečítaním čestných prehlásení z 19.6.2019 od U. W., žalobcu ako aj zo dňa 20.8.2019 od G.. Ľ. L., vypočul na pojednávaní ako účastníka konania žalobcu a dal priestor aj splnomocnenej zástupkyňi žalovanej strany.

26. Po vyhodnotení uvedených dôkazov a celej dôkaznej situácie dospel súd k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Aj podľa odvolacieho súdu v konaní bolo plne preukázané, že skutočne žalobca uhradil sumu 20.000,- Sk sám a sumu 50.000,- Sk za neho uhradila sestra G.. Ľ. L., pričom však z výpovede žalobcu jednoznačne vyplynulo, a jeho výpoveď bola pre odvolací súd dôveryhodná a logická, že peniaze, ktoré za neho uhradila, jej vrátil potom, čo zarobil v zahraničí na výletnej lodi. Okolnosti tohto vrátenia dôveryhodne popísal. Odvolací súd konštatuje aj tú skutočnosť, že čestné prehlásenia tak G.. Ľ. L. ako aj žalobcu nie sú v rozpore a neodporujú si, pretože G.. Ľ. L. v čestnom prehlásení len prehlásila, že vyplatila zo svojho bankového účtu advokátovi svojho brata 50.000,- Sk v mene svojho brata - žalobcu a žalobca v čestnom prehlásení uviedol, že uhradil celkovo 50.000,- Sk a 30.000,- Sk. Len skutočnosť, že sumu 50.000,- Sk predtým vyplatila jeho sestra neznamena ešte, že nejde o škodu, ktorá bola spôsobená jemu, pretože on tieto peniaze, ako uviedol vo svojej výpovedi, sestre vrátil v januári 2006.

27. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania ako vecne správne. Neakceptoval pritom požiadavku žalovanej na dlhšiu dobu plnenia vzhľadom na skutočnosť, že spor trvá dlhú dobu (žaloba napadla v roku 2012) a nebolo by spravodlivé voči žalobcovi predlžovať plnenie jeho priznaného nároku.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalovaná nebola so svojím odvolaním úspešná, preto má úspešný žalobca proti nej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).